

— Жалъ ми е, синко, за твоята младостъ и за твоята красота, рекла ѝ тя. — Ела да ти покажа тайнитѣ врата, за да избѣгашъ отъ този затворъ...

Царкинята видѣла тайнитѣ врата, ала не искала да избѣга.

— Чувай, бабо! Ще те наградя богато. Научи се дали си е заминалъ моя обиченъ годеникъ и ела ми обади!

Слѣдъ нѣколко дена бабата пакъ дошла.

— Ходихъ, синко, питахъ и разпитвахъ. Нашия царъ пратилъ войници, арестували твоя годеникъ и го изпъдили отъ нашата земя; но той пакъ се върналъ тайно, прѣоблѣкалъ се като рибаринъ и съ една лодка кръстосвалъ по морето, пѣлъ жаловити пѣсни и проливалъ сълзи за тебе... Азъ го намѣрихъ и му разказахъ, че още по-силно го обичашъ. Той ми дади да ти прѣдамъ за споменъ нѣщата, които е заключилъ въ тази кутийка...

Царкинята отключила кутийката и много се зарадвала. Тамъ имало герданъ отъ елмазени зрънца, елмазенъ пръстенъ и златни обици... Тя се накичила съ тѣзи мили подаръци.

— Току-що азъ взехъ отъ него кутията и отминахъ, зададохъ се войници, тѣ хванаха младия рибаръ и го откараха при царя....

— Иди, бабо, научи се, какво ще сторятъ съ него, казала царкинята и заплакала.

Надвечеръ бабата пакъ дошла.

— Ще го убиятъ, синко... Такава била царската заповѣдъ, казала бабата.

Царкинята изтрѣпнала на мѣстото си, прѣмръла отъ тъга. Щомъ дошла въ себе си, тя накарала бабата да отидатъ и се разходятъ край морето...